

[Peter Nielsen.]

overensstemmelse med hele den udvikling, der sker i samfundet.

Men for den enkelte skatteyder er der også en anden væsentlig ting: han får skat efter evne, han får blide, jævne betalingsvilkår; og kan han ved flid og arbejdsomhed sætte sin indtægt i vejret, kommer han ikke ud for det virvar ikke at vide, hvad skattevæsenet f. eks. skal have af hans overarbejdspenge. Vi har jo i virkeligheden i dag det ejendommelige skattesystem her i landet, at hvis et menneske kan skaffe sig en ekstraindtægt i år og han går til skattevæsenet og spørger: hvor mange af de penge er mine, og hvor mange skal skattevæsenet have, så bliver skattevæsenet nødt til at svare ham: vi skal kende dine indtægter 5 år frem i tiden, vi skal kende de forskellige skattesatser, de ændringer, der kommer, for overhovedet at kunne fortælle dig noget om det. Derfor møder vi i dag ofte den fejlagtige opfattelse, at skattevæsenet tager det hele, simpelt hen fordi ligevægtsskatten optræder alt for sent. Forholdet er jo det, at har man en merindkomst, så skal man ikke alene svare skatten af den — og den er jo i virkeligheden ikke så høj; hvis vi sammenligner f. eks. med sømandsskatteskalaen, så skal man ret højt op, før man tager bare 35 pct. af overarbejdspenge eller anden form for merindtægt — samtidig skal man i virkeligheden låne staten penge. Når man så har lånt staten de penge, skal man have dem igen næste år; så er man nødt til at give staten mere igen, end den har lånt, og skal have pengene tilbage næste år.

Det er selvfølgelig skattefradragsretten, der gør dette, og som altså skaber de høje procenter for merindkomsten. Vi har jo prøvet på forskellig måde at lappe på dette ved merindkomstradrag og ved at åbne adgang til at kunne forudbetale pålignede, men ikke forfaldne skatter, og det er vel altså noget af det system, der nu fra anden side foreslås udvidet.

Min mening og mit partis mening om

skattefradragsretten er jo velkendt, så det skal jeg ikke tale mere om. Der er ikke politisk mulighed for at afskaffe den, men vi kan fjerne nogle af dens værste virkninger og de virkninger, som vel intet parti kan synes om; vi kan fjerne nogle af de værste virkninger gennem kildeskat. Ja men det kan I ikke, siges der, I kan ikke indføre kildeskat med fradragsret. Andre lande har kildeskat, men det er, fordi de ikke har skattefradragsretten, siger man, derfor kan de indføre kildeskat. Der er dog dertil at bemærke, at Sverige har skattefradragsret for kommuneskattens vedkommende, og deres kildeskat kører udmærket. Systemet med kildeskat med fradragsret er jo kort dette, at indtægt, skat og skattefradraget vil have samme handlingsforløb inden for det samme år. Det vil med andre ord sige, at ligevægtsskatten kommer til udtryk så godt som med det samme, og man skal ikke betale mere end denne ligevægtskat. Men under vort nuværende system skal der altså gå mindst 5 år, før ligevægten vil indtræffe.

Ved kildeskatte får man altså altid den jævne skat efter den øjeblikkelige evne, og det må jo være meget, meget mere væsentligt, end at det blot skulle være en opkrævningsform. Derfor har man jo også dette system i alle andre lande. Men så er der vel nogen, der vil sige: ja men bordet fanger, nu har de indført kildeskat i de andre lande, Danmark har været så fornuftig at lade være; nu fanger bordet for de andre lande, nu kan de ikke komme tilbage til det gamle system igen. Det har man altså bare slået fast som en kendsgerning. Selvfølgelig kan ethvert land, hvis det er under kildeskatte-systemet, jo da hurtigt i løbet af et års tid gå tilbage til et andet system og f. eks. betale skat efter tidligere evne. Det vil næsten være nemmere end de overgangsvanskeligheder, der selvfølgelig vil komme, når vi skal gå fra vort nuværende system til kildeskatte. Men det er nu desværre altid nemmere at gå fra noget godt til noget dårligt end omvendt.